

Sygn. akt II CSK 448/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa I. S. i H. S.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 945/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi częściowemu Sądu Apelacyjnego z dnia 10 grudnia 2015 r. naruszenie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. 2016.672 – dalej: u.p.o.ś.) w zw. z art. 361 § 1 k.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana uzasadniła występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego

sprowadzającego się do pytania, czy ustalając odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. należy brać pod uwagę generowane przez zakład immisje (hałas), gdy w równym lub wyższym stopniu zakład oddziaływał na środowisko także już przed ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej tych warunków nie spełnia.

Sąd Najwyższy zajmował już w tej kwestii stanowisko na skutek skarg kasacyjnych tego samego pozwanego w sprawach dotyczących odszkodowania na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. (wyroki z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16 oraz II CSK 113/16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/10, z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26, z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47) ograniczenie prawa własności spowodowane ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania jest tylko jednym z elementów składających się na szkodę w rozumieniu art. 129 ust. 2, ale szkody tej nie wyczerpuje.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnie sąd, który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.